

DESIRE®

Joanne Rocková
Zamilovaná
do ničemy

JOANNE ROCKOVÁ

ZAMILOVANÁ
DO NIČEMY

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Milá čtenářko,

jsem rád, že se nepoddáváte podzimním splínům a hledáte drobné radosti pro každodenní život. Víte, proč jsem o tom přesvědčený? No přece proto, že držíte v rukou mou knihu a dovolíte si snít...

Mé říjnové tituly se točí kolem chtěných a plánovaných svateb a zásnub, které samozřejmě mají něco vyřešit... ať již přístup k dědictví nebo vylepšit status v rodině, kde jsou už všichni šťastně zadaní, či dokonce zabránit výpovědi z pracovního, přátelského a, jak se ukáže, i potenciálně milostného vztahu.

Věřím, že Vás nezklamou ani Úklady svatební noci, ani Bohyně chaosu, natožpak povídka Zamilovaná do ničemy. Vždyť všechny vypráví o lásce a o naději...

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

ZAMILOVANÁ DO NIČEMY



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Secretary's Surprise Fiancé

První vydání:
Harlequin Books, 2016

Překlad:
Jana Cílová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2016 by Joanne Rock
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Zamilovaná do ničemy: 2017 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2171-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2172-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2173-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dempsey Reynaud, hlavní trenér neworleánských Hurikánů, přísahal, že odplata bude neúprosná. Poté, co prohráli poslední přípravný zápas před sezonou, vyšel ze šatny hráčů a rázně krácel k místnosti pro novináře, aby promluvil na povinné tiskové konferenci. Dnešní výsledky nehrály žádnou roli, protože své nejcennější hráče nechal odpočívat. Rozhodně však měl v úmyslu zajistit, aby se Hurikáni za dnešní porážku pomstili.

Na současnou pozici v týmu amerického fotbalu, který vlastnil jeho bratr, byl druhým rokem. A bylo toho mnoho, co musel dokazovat. Být v tomhle městě Reynaudem bylo závazkem samo o sobě. Být *ne-manželským* Reynaudem znamenalo, že se Dempsey snažil zasloužit si to jméno ještě dávno předtím, než ho posedla myšlenka zvítězit s týmem v Super Bowlu. Mistrovskou sezonou by však účinně zavřel ústa všem, kdo ho pomlouvali, a především sportovním novinářům, kteří prohlašovali, že přijmout ho na místo trenéra byla jasná protekce. Tisk jeho příbuzné evidentně vůbec neznal, když nevěděl, že Dempseyho starší bratr Gervais by byl první, kdo by žádal jeho hlavu, kdyby neměl výsledky. Reynaudovi se nedostali tam, kde byli, tím, že by to jeden druhému ulehčovali.

Jeho rodné město si navíc mistrovský titul zasloužilo. Ne kvůli rodině miliardářů, která ho přijala za vlastního, když mu bylo třináct let. Dempsey chtěl

titul pro lidi, kteří zoufale toužili po jakémkoli vítězství v životě. Pro ty, kdo každý den živořili v místech, jako bylo Eighth Ward, kde se narodil.

Pro lidi jako byla jeho asistentka. Adelaide Thibodeauxová.

Stála necelých pět metrů před ním před místností pro tisk a zdvořile se usmívala na místního sportovního novináře. Když Dempseyho zahlédla, omluvila se a šla mu vstříc. Měla na sobě přiléhavou černou sukni s úzkými zlatými proužky a zlatou halenku bez rukávů. Týmové barvy Hurikánů dávaly vyniknout zlatohnědé kůži jejích kreolských předků. Působila sebejistě a výkonně, nevypadala jako hladová uličnice, která vyrostla v jedné z nejdrsnějších čtvrtí města. Která měla ve zvyku schovávat polovinu oběda, aby se o ni cestou domů autobusem rozdělila s ním, protože on neměl mít až do snídaně, kterou dostával ráno zdarma ve škole, nic jiného k jídlu. Od těch dob se toho pro ně pro oba mnoho změnilo.

S tmavými vlasy do pasu, které nosila svázané do úhledného ohonu, a širokýma oříškově hnědýma očima s tmavými řasami a obočím, to byla hezká a neuvěřitelně schopná žena. Jediná žena, kterou kdy Dempsey považoval za přítele. Byla jeho asistentkou po celou dobu jeho stoupání v trenérské hierarchii a její mzdu platil on osobně. Jako pravý Reynaud psal svá vlastní pravidla a pro to, aby ve zvolené profesi dosáhl úspěchu, neváhal využít všechny své zdroje. Znovu a znovu si blahopřál k tomu, že pro ni to místo vytvořil. Doprovázela ho nejdříve do Atlanty, pak do Tamy Bay a před dvěma lety zpět do jejich rodného města, když Gervais koupil neworleánské Hurikány.

Od Harbaughů po Grudensovy panovala v americkém fotbalu dlouhá hrdá tradice nepotismu a Reynaudovi nebyli jiní. Vydělávali miliardy v lodní dopravě, ale jejich skutečnou vášní byl fotbal.

Posedlost tou hrou měli v krvi, bez ohledu na to, jak moc rádi o nich někteří místní znalci říkali, že jsou diletanti.

„Trenéře Reynaude?“ To, že Adelaide použila jeho titul, Dempseyho varovalo, že se zlobí. Napadlo ho, jestli ji sportovní novinář neobtěžoval. „Máš chvílku promluvit si v soukromí, než půjdeš na pódium?“

Podala mu kartičky s poznámkami, kterým při setkáních s novináři dával přednost. Měl v úmyslu stručně informovat o rozpisu hráčů na nadcházející sezonu, což mělo novinářům zabránit v tom, aby ho vyslychali ohledně dnešní prohry.

„Objevily se nějaké problémy na poslední chvíli?“ Zamračil se. Adelaide s ním byla dost dlouho na to, aby věděla, že po prohraném zápasu se nezdržuje déle, než je nezbytně nutné. Všiml si však napětí v jejích ramenou, jehož příčinou zřejmě nebyla porážka na hřišti. I Adelaide prohrávání nenáviděla, ale obvykle své pocity skrývala lépe než on.

„Je tu jedna věc.“ V uchu měla sluchátko a černá šňůra se jí ztrácela v tmavých vlasech. Zřejmě poslouchala nejnovější zprávy od koordinátorky styku s veřejností v místnosti pro novináře. „Bude to jen chvílka.“

Adelaide se Dempseyho času dožadovala jen zřídka. Své povinnosti a jeho potřeby chápala tak intuitivně, že dokázala připravit jeho práci na celé týdny prakticky jen na základě jeho textových zpráv nebo toho, že ji kopíroval do důležitých mailů. Jestli s ním teď potřebovala mluvit soukromě, muselo to být důležité.

„Jistě.“ Pohybem ruky ji vybídl, aby šla s ním. „Co potřebuješ?“

„Soukromě, prosím,“ zdůraznila a jemu se v hlavě rozezněl poplašný alarm.

Z mnoha místností podél chodby si zabrali pro sebe jednu menší. Prostory tady se ani zdaleka

nepodobaly těm v ústředí týmu a tréninkovém zařízení v Metairie, kde Reynaudovi investovali miliony. Tady hráli, protože to bylo v centru a snadno přístupné pro fanoušky. Maličká sterilní kancelář se stolem z laciného kovu, telefonem jako z jiného stolu a zdmi tak tenkými, že skrz ně slyšel odvedle zavírání skříněk a pokřikování hráčů, byla jen zlomkem velikosti jejich obvyklého pracovního prostoru.

„O co jde?“ řekl, když za sebou zavřel dveře.

„Omlouvám se za to načasování, ale už to nemůžu dál odkládat.“ Vytáhla z ucha sluchátko. „Snažila jsem se ti vysvětlit už dřív, že tu nemůžu tuhle sezonu být, ale ty jsi to podle všeho nevzal na vědomí.“

Dempsey se zamračil. O čem to kčertu mluví? Kdy ho žádala o pauzu? Jestli potřebuje dovolenou, stačí, aby ji zapsala do jeho kalendáře...

„To mi říkáš teď?“ Zakládal si na tom, aby měl na hřišti i mimo něj vše pod kontrolou. „Pošli mi textovou zprávu, kdy chceš volno mít, a vezmi si ho tolik, kolik ho potřebuješ, aby sis odpočinula. Potřebuju, abys pracovala na plný výkon. Opatruj se, Adelaide.“ Otočil se k odchodu, spokojený, že tohle má vyřešené. Čekala ho tisková konference.

Adelaide ho však rychle obešla a zablokovala dveře svou metr šedesát vysokou postavou. „Ty mě neposloucháš. A neposlouchal jsi mě celé měsíce.“

Nezdálo se, že by věnovala pozornost tomu, že je Dempsey dvakrát větší než ona.

Vzdychl. „Co jsem neslyšel?“

„Chci začít s vlastním podnikáním.“

„To si pamatuju. Dohodli jsme se, že připravíš obchodní plán, který já posoudím.“ Věděl, že Adelaide chce založit vlastní firmu. Říkala něco o specializaci na oblečení a doplňky pro fanyanky s tím, že časem podnikání rozšíří, pokud s jeho pomocí získá od týmu merchandisingová práva.

Od začátku mu dělalo starosti, že Adelaide ztratí finanční jistotu, o niž dlouho usilovala, a kvůli které tak tvrdě pracovala, a tajně doufal, že si pošetilost celého toho podniku uvědomí. Když ji přemluvil, aby se vrátila na přípravu před sezonou, věřil, že ji přesvědčil, aby své plány znovu zvážila.

„Poslala jsem ti svůj obchodní plán mailem mnohokrát.“ Založila si ruce pod nady a jemu blesklo hlavou, že je velmi atraktivní žena. Nebyla to vítaná připomínka. Byla jeho přítelkyně. A přátelství byla vzácná. Důležitá. Sex byl... sex. Adelaide pro Dempseyho znamenala víc než to.

„Správně.“ Neochotně se jí podíval do oříškových očí. „Přečtu si ho hned po té tiskovce.“

„Lháři! Zase mě odbýváš. Nemůžu tě přinutit, aby sis to přečetl, stejně, jako tě nemůžu přinutit, abys četl zprávy a maily od svých bývalých přítelkyň.“

Povytáhla obočí, záda stále přitisknutá ke dveřím. Vyřizovat právě to jí nikdy nedělalo radost. Dempsey však potřeboval, aby mu pomáhala odrazovat bývalé milenky od toho, aby mluvily s tiskem a odváděly pozornost veřejnosti od týmu k jeho osobnímu životu. Adelaide v tom byla dobrá. Byla dobrá v tolika věcech. Jeho život se rozpadal, když nebyla nablízku.

A kromě toho – každou vteřinu věnoval budování vítězného týmu, s jehož pomocí si hodlal zajistit místo v rodině Reynaudů. Nestačilo, že měl příjmení svého otce. Jako nemanželský syn musel odjakživa dříť dvakrát tak tvrdě, aby dokázal, že v něm něco je. A Adelaide k tomu přispívala. On byl dobrý ve fotbalu a financích. Ona vynikala ve všem ostatním.

Kamarádil se s ní od chvíle, kdy zahnal pár starších klacků, kteří ji přepadli na místním hřbitově, když byla ve druhé třídě a on ve třetí. Byla tak vděčná, že se stala jeho nejbližší přítelkyní a zapálenou malou ochránkyní. A zůstala jí dokonce i poté, co

se v Dempseyho životě objevil jeho bohatý otec, aby ho – i jeho matku – nadobro vysvobodil z bídného života v Eighth Ward. Matka se Dempseyho za určitou cenu vzdala. Adelaide ne.

„V tom případě se ujmu svých osobních mailů.“ Věděl, že se musí vypořádat s Valentinou Rushnayaovou, obzvlášť vytrvalou modelkou, s níž krátce chodil.

„Než přijmeš novou asistentku, nic jiného ti nezbuďte,“ odsekla Adelaide, ale vzápětí se smířlivě usmála. „Díky za pochopení.“

Přijmout novou asistentku? Co to ksakru... Dempseymu blesklo hlavou, jestli Adelaide o něco neusiluje, možná o zvýšení platu... Nebo to doopravdy myslí vážně, že začne se svým podnikáním právě teď, na začátku pravidelné sezony?

„Nechápu tě,“ opravil ji. „Pro novou firmu potřebuješ počáteční kapitál. Nemusím tvůj obchodní plán ani číst, abych věděl, že ho budeš financovat ze svých úspor. A úspěch se dá očekávat až za dost dlouho, pokud vůbec. Všichni sice milují poražené, Addy, ale přiznej si, že ten risk je příliš velký. Musíš to přece vědět.“

„To musím posoudit já,“ ohradila se.

Dempsey se snažil zůstat klidný. „Polovina drobných podnikatelů zkrachuje, a to i ti, kteří velké investice nepotřebují. Pracuj ještě jeden rok. Můžeš navrhnout zvýšení platu, které by bylo podle tebe spravedlivé, a já ti ho schválím. Budeš tak mít finanční rezervu, která zvýší tvoje šance rozšířit firmu natolik, abys ta merchandisingová práva získala.“ A já, dodal v duchu, budu mít víc času, abych tě přesvědčil, aby ses toho nápadu vzdala.

Jejich životy byly teď dobré. Opravdu dobré. Adelaide byla nedílnou součástí jeho úspěchu, dávala mu svobodu, aby mohl dělat to, co dělal nejlépe. Řídil tým.

Hlasy a smích na chodbě venku zesílily, jak se zástupci médií po rozhovorech v šatnách přesunovali na tiskovou konferenci.

„Já nechci zvýšit plat –“ vyhrkla Adelaide.

„V tom případě nepřemýšlíš jako majitel firmy,“ přerušil ji Dempsey netrpělivě. Potřeboval odejít. Ano, obdivoval její nezávislost. Dokonce i její tvrdohlavost. Nemohl jí však dovolit, aby založila firmu, která zkrachuje, když místo toho mohla udělat spoustu dobrého pro svou současnou kariéru a pro jeho tým. *Pro něj*. Neměl čas ji nahrazovat. Vlastně jako jeho dlouholetá přítelkyně, která mu zřejmě rozuměla lépe než kdokoli jiný, byla Adelaide Thibodeauxová příliš dobrá v tom, co dělala, než aby mohla být nahrazena.

Sáhl za ni po klíce. Posunula se, aby mu v tom zabránila, a oblý zadeček v obepnuté sukni se ocitl na jeho ruce. Ňadra se jí zdvihla v hlubokém nádechu a otřela se mu o hrudník.

Z ničeho nic nemohl... dýchat.

Pár vteřin se mu dívala do očí. Byl by přísahal, že viděl, jak se jí rozšířily panenky. Překotně couvl. Adelaide zamrkala a ten výraz z jejích očí zmizel.

„Jsem vděčná, že jsem díky práci s tebou měla čas přemýšlet o tom, co chci se svým životem udělat. Měla jsem možnost cestovat a navazovat důležité kontakty, které mé nové podnikání inspirovaly.“ Gestikulovala rukama a Dempsey nutil sám sebe soustředit se na cokoli jiného než na její obličej, její tělo, vzpomínku na to, jaký to byl pocit, když se k němu přitiskla.

Sledoval její stříbrný náramek, který se ve světle zářivek třpytil. Byla to stará lžička ze zastavárny, kterou v době, kdy si nemohl dovolit nic jiného, přetvořil ve šperk a dal ji Adelaide jako dárek k narozeninám. *Proč to, proboha, pořád nosí?* Snažil se přes ohlušující pulzování v uších slyšet její slova.

„Ale, Dempsey, budme upřímní. Nechodila jsem na uměleckou školu, abych byla tvou asistentkou napořád. A dělám to už příliš dlouho na to, abych z toho měla dobrý pocit jako z práce, která mě naplňuje.“

Ta nárážka mu neušla. Přesvědčil ji, aby pro něj pracovala, v první řadě tím, že jí řekl, že je to jen dočasné. Dokud se nerozhodne, co bude se svým uměleckým vzděláním dělat. To bylo předtím, než se stala nepostradatelnou. Než on zahájil sezonu, která by mohla přinést mistrovský pohár a upevnit jeho místo v rodině. Pracoval příliš tvrdě, aby se sem dostal, aby získal tuhle šanci osvědčit se za nemilosrdné pozornosti médií a lidí, kteří by neměli z ničeho větší radost, než kdyby ho viděli prohrát. Byla to jeho chvíle a s Adelaide měli skvělý partnerský vztah, který nemohl ohrozit svými milostnými dobrodružstvími. Vyhrát neznamenal jen zajistit si právoplatné místo v rodině. Znamenalo to i dokázat cenu každého dítěte žijícího z ruky do úst v Eighth Ward, které nemělo tajemného otce, který by je přijel z té pekelné noční můry vysvobodit.

Kdyby Dempsey nemohl využít fotbal k tomu, aby něco změnil, o co se tedy zatraceně celá ta léta snaží?

„Teď odejít nemůžeš.“ Neměl čas to zaobalit. Muselo být po jeho.

„Odcházím po té tiskové konferenci. Řekla jsem ti, že se vrátím na přípravu před sezonou. Ta teď skončila.“ Zamračeně otáčela náramkem kolem zápěstí. „Neměla jsem se letos vracet vůbec, obzvlášť když to nakonec mezi námi působí tyhle neshody. Můžu poslat nové asistence všechny svoje věci.“

Jak milé! Dempsey uvěznil za stisknutými rty kousavé odpovědi, které se mu draly na jazyk. Chybělo málo, aby vybuchl. Zasloužil si od ní něco lepšího a ona to věděla.

Vtom si uvědomil, že pokud Adelaide hodlá odejít až *po* tiskové konferenci, má on stále čtyřicet minut na to, aby její názor změnil. Aby vymyslel, jak ji přinutit zůstat po jeho boku celou sezonu. Potřeboval jen ten správný nápad.

„V tom případě oceňuju, že mi to říkáš předem.“ Vzal ji za pás, aby ji odsunul od dveří. „Teď bych ale raději měl jít zahájit tu tiskovku.“

Cítil, jak strnula, když se jí dotkl, ale neodporovala, jen celá zrudověla. Odjakživa byli jen přátelé a Dempsey to přátelství ochraňoval, protože bylo jedinečné. *Ona* byla jedinečná. Nikdy nechtěl to přátelství obětovat něčemu tak nestálému, jako je fyzická přitažlivost, přestože v průběhu let rozhodně byly chvíle, kdy byl v pokušení. Logika, zdravý rozum a respekt vůči Adelaide však v minulosti vždycky vyhrály. Nikdy se jí však nedotkl tak jako dnes. Popletlo mu to hlavu. Když teď viděl v jejím obličejí tu zvláštní ostražitost a cítil v krvi její odezvu, musel přemýšlet o tom, jestli by –

„Jistě, musíme tě dostat na tu konferenci.“ Sáhla po sluchátku a dala ho zpátky do ucha. „Pojďme.“

Přidržel jí dveře a díval se, jak před ním spěchá chodbou. Nebylo pochyb o tom, že se na něj bude zlobit, ale pokud ho zná alespoň z poloviny tak dobře, jak si myslel, dříve či později pochopí, že pro ni chce jen to nejlepší. Měl už dokonalý plán, jak ji udržet u sebe, a ideální prostředí – nedobrovolné obecenstvo z novinářů a reportérů – na jeho uskutečnění.

Šlo to lépe, než jsem čekala. Adelaide opřená zády o zeď v přeplněné místnosti pro zástupce médií blahopřála sama sobě k rozhovoru s Dempseym. Řekla to, co chtěla, konečně se vyjádřila způsobem, kterému porozuměl. Celé týdny ten rozhovor odkládala

a pečlivě zvažovala načasování, protože se nikdy nezdála být vhodná chvíle na to, aby se svým šéfem mluvila o čemkoli, co se přímo netýkalo fotbalu nebo rodninného podnikání Reynaudových. Nemohla si však dovolit znepřátelit si ho, když potřebovala jeho pomoc se zajištěním merchandisingových práv pro svou firmu. A přestože by si byla ráda myslela, že jsou přátelé příliš dlouho na to, aby o jeho podpoře pochybovala, pochybovala o ní. Nějak se stalo, že postupně ztratili to spojení, které mezi nimi bylo kdysi, když spolu sedávali na schodech a celé hodiny si povídali. Teď existovala jen práce a nezdálo se, že to Dempseymu, který prací žil a dýchal, vadí. Adelaide však potřebovala od života a svých přátel víc než to. Takže teď, poslední den na pozici jeho asistentky, počítala minuty.

Nesnášela pomyšlení na to, že opustí tým. Fotbal milovala a ve své práci vynikala. Vlastně si fotbal postupně zamilovala natolik, že se nemohla dočkat, až se podnikání, v němž nadšení pro sport spojí se svou láskou k umění, začne věnovat naplno. Některé návrhy připravovaného oblečení byly na internetu tak populární, že zájemci o ně poslali dost peněz na to, aby mohla dát vyrobit první malou sérii triček.

Byla na tenhle další krok připravená. A byla víc než připravená na odchod od Dempseyho.

Zalétla pohledem k pódiu, kde trenéři a pár klíčových hráčů střídavě odpovídali na otázky. Reflektory, fotoaparáty a mikrofony mířily v tuhle chvíli právě na Dempseyho, tvrdohlavého trenéra a jejího *kdysi* přítele, který během posledních deseti let nevědomky ničil většinu jejích snů.

Byl až příliš hezký, bohatý a mocný. Věděla, že on sám sebe možná jako plnohodnotného člena své rodiny nikdy neuvidí, ale zbytek světa vyslovoval jeho jméno se stejným obdivem jako jména jeho bratrů.

Všichni čtyři byli hvězdami univerzitních fotbalových týmů. Dva nejmladší uvažovali o kariéře v NFL, zatímco oba starší vedle práce v rodinném obchodním impériu zaujíмали místa ve vedení Hurikánů. Jako profesionální hráči nicméně stále vypadali všichni. Dempseyho široká ramena testovala švy týmového pulovru a svaly se mu napnuly, když se naklonil, aby vysvětlil svůj pohled na zápas a podal zprávu o zraněních.

S jeho tmavohnědými vlasy a očima víc zlatýma než hnědýma nebylo o jeho příbuzenství s nevlastními bratry pochyb. Důlek v bradě a výrazné čelisti však byly jen jeho vlastní. I rychleji mluvil, se silným jižanským přízvukem. Ne že by Adelaide trávila příliš mnoho času katalogizováním detailů o muži, do kterého se zbláznila jako teenager. Ano, byly doby, kdy by byla dělala salta dozadu, aby si jí všiml jinak než jen jako hubené kamarádky s plochým hrudníkem. A kdy se jí to splnilo? Když ji nakonec vzal na vědomí jako prostředek ke zvýšení své pracovní produktivity. Doopravdy jednou použil *přesně* ta slova, když o ní mluvil.

„Adelaide?“ ozval se ve sluchátku hlas Carole, koordinátorky styku s veřejností. „Dempseymu neustále nechává vzkazy Valentina Rushnayaová. Hrozí, že pokud se s ní nesejde v soukromí, poskytne tisku pár nelichotivých rozhovorů.“

Adelaide zamrazilo. Dempseyho poslední supermodelka nebyla ochotná smířit se s tím, že její románek s ním skončil, přestože jí jako dárek na rozloučenou poslal extravagantní diamantový náramek. Adelaide občas ženy, s nimiž Dempsey chodil, litovala. Chápala, jak to bolí, když je člověk odstrčen poté, co byl – jakkoli krátce – středem jeho pozornosti. Vůči Valentině však nic podobného necítila.

Na okamžik se odpoutala od dění na pódiu a s mikrofonom u úst se přesunula do zadní části místnosti. „Říkala jsem o tom Dempseymu a on slíbil, že to vyřídí. Takže cokoli Valentina říká, je starého data. Nebo prostě lže.“

„Neměly bychom se sejít, abychom se dohodly na nějaké strategii? Jen pro všechny případy?“ naléhala Carole. Stála v tmavomodrém kostýmu na protější straně místnosti a ruce měla založené na prsou. Její blond mikádo vypadalo jako helma. „Dempseyho nadace má na příští týden naplánovanou první důležitou charitativní akci. Bude zklamaný, jestli se od toho té ženské podaří odvést pozornost.“

A Adelaide by byla zklamaná stejně. Nadace *Brighter NOLA* byla jejich společným nápadem. Jejím cílem bylo předcházet kriminalitě mladistvých a využít Dempseyho úspěchu a vlivu k pomoci některým z komunit New Orleans ovládaným gangy. Jako byla ta, v níž oba vyrostli. Nebo přesněji – kde on žil krátce a kde ona po jeho odchodu uvízla. S kriminalitou mladistvých měla své vlastní zkušenosti.

„Zajistím, aby se to nestalo.“ Hodlala svému slovu dostát, přestože to znamenalo znovu dnes s Dempseym mluvit. „Než spolu začali chodit, podepsala smlouvu o mlčenlivosti, takže obrátit se na tisk by pro ni bylo drahé.“ Tolik jí alespoň Dempsey sdělil v jednořádkovém mailu, když se o tom před dvěma týdny zmínila. Dokonce kopii smlouvy, kterou Valentina jako součást „romantického“ namlouvacího rituálu podepsala, připojil. Ve svých shovívavých chvilkách si Adelaide uvědomovala, že život svobodného muže musí být složitý pro někoho, kdo je tak nesmírně bohatý a mocný a je neustále středem zájmu veřejnosti. Dempsey musel být praktický. Obezřetný. Smlouva o mlčenlivosti se jí však přece jen zdála být příliš. Na druhé straně, soudě podle množství žen,

které se neustále snažily být v jeho životě, jich to moc neodradilo.

„Valentina je bohatší než většina ostatních žen, se kterými chodil,“ poznamenala Carole. „Doufám ale, že jen kalí vodu, a ne –“ Odmlčela se. „Počkej! Řekl Dempsey právě, že chce oznámit něco osobního? Co to dělá?“

Ze svého místa Adelaide viděla, jak se Carole naklonila dopředu s očima upřenýma na pódium, z něhož Dempsey shlížel na novináře. Ti seděli bez hnutí, ale v tom okamžiku hrobového ticha z nich vyzařovalo větší očekávání než obvykle.

„Dnes jsem se zasnoubil.“ Oznámil to věcně, jako by právě říkal nejnovější zprávu o stavu zranění obránce.

Sportovní novináři si začali mezi sebou překvapeně šeptat, zatímco Adelaide se zatočila hlava. *Zasnoubení?*

Pod nohama se jí pohnula podlaha. Sáhla za sebe, hledala něco, o co by se opřela.

O *zasnoubení* se nikdy nezmínil.

Srdce se jí rozbolelo z toho, jak málo jí důvěřuje. Jak málo mu záleží na jejich dávném přátelství. Nevěřil jí dokonce ani ty nejzákladnější detaily svého osobního života...

„Se svou osobní asistentkou,“ dodal a pohledem spočinul na ní. „Adelaide Thibodeauxovou.“

DRUHÁ KAPITOLA

Adelaide se na vysokých podpatcích zapotácela. Dempsey právě veřejně oznámil zasnoubení! *S ní!*

Muž, který byl tak opatrný na každý aspekt svého osobního života. Který jí věřil, že ho nikdy nezradí, dokonce i když sám ji za ta léta zradil milionem různých způsobů. *Jak mohl?*

V uchu slyšela, jak jí Carole nadšeně blahopřeje. Pár zástupců tisku, kteří ji znali – většinou ženy, které byly ve fotbalové komunitě stále v menšině – se otočilo jejím směrem, ale zřejmě si ji jen chtěli pozorně prohlédnout, aby zjistili, co proslulého starého mládence Dempseyho Reynauda na velmi průměrné a naprosto neznámé Adelaide Thibodeauxové přitahuje.

Odpověď byla jasná. Na Adelaide nebylo přitažlivého nic kromě toho, že Dempsey nechtěl, aby odešla z týmu. A on si svou vždycky prosadil. Naivně si myslela, že se může jen tak otočit zády ke své práci asistentky a založit si firmu, která bude spoléhat na dobré vztahy s Hurikány a ligou obecně, aby si postupně zajistila merchandisingová práva.

Kdyby se teď Dempseymu postavila, o podporu týmu by přišla okamžitě. Neodvažovala se mu odporovat. Přinejmenším ne na veřejnosti. A bylo nad slunce jasné, že to ví i Dempsey.

Vyzrál na ni. Přechytračil ji ten nejmazanější hráč ve hře – její zbrusu nový snoubenec.

Potřebovala čas, aby si všechno rozmyslela

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zamilovaná do ničemy.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.